

SOTA EL BOSC MISERABLE

JO VISC EN UN CANTÓ DEL MÓN que no té terra. El sòl és gris, negre, negroide, grisós. Adesiara hi apunta un pedaç terrós, pedregós, polsós; fins i tot algun herbam despistat que acull tot de papers i plàstics, que s'envolen en passar els autos i els camions i les motos. Els arbres són nostàlgies que han confinat en nombre de molt pocs en uns llunyans reductes de reserva. La terra tanmateix ens arriba per l'aire: la pols és abundosa. I alguna flor esclata inversemblant en un cossiòl equilibrista.

Les finques s'amunteguen en geometries brutals. Hi ha carrerons que moren al mur d'una autopista. Un tren passa a frec de les portes d'unes cases baixes, vora les quals es dreça una dotzena de naus industrials a una banda d'un carrer sense voreres; a l'altra, edificis d'habitatges de més recent construcció, alts i bigarrats. Molt prop de la paret, una filera de pals subjecta un feix de cables.

El trànsit s'esmuny pels passadissos. Sorolls de tonalitats diverses permeten a l'oïda identificar sense dificultat tota mena de vehicles. I en les hores de llum incerta sura un fumet blavós de mil iridescències i flaire al·lucinògena. Els cotxes aparquen aprofitant prodigiosament els encreuaments i les replaces, els atzucacs i les hipotètiques voreres. Si plou, l'aigua no hi sap ben bé què fer, i el vent es perd entre els blocs uniformes i compactes.

Més cap a fora, allà on la grua incessant quadricula l'aire i empresona l'espai, s'eixamplen cada dia els confins de la ciutat. Entre camps conreats on creixen la creïlla o la carxofa, fins i tot les flors, i un llaurador llaura amb un matxo impertèrrit. I d'altres d'abandonats, domini d'escombraries i males herbes, de gossos erràtics, rates i electrodomèstics rebutjats, on algú s'ha fet una barraca amb fustam d'una alqueria enderrocada de poc. Allà, on les séquies són pudentes clavegueres, s'aixequen en poques hores esquelets de ciment nu, peons d'uns escacs a vista d'ocell.

Jo habite una mena de colomer precari al capdamunt d'un edifici esgavellat, entremig de teulades i terrats, eventuals corriols d'aigua del cel, coberts de clapas de molsa verdsosa groguenca, excrements de gats funàmbuls i esporàdiques deixalles d'algun castell de focs artificials. Guaite sovint les carenes cimeres: les torretes de la maquinària dels ascensors, les xemeneies i els respiralls, els fils d'estendre rovellats, els pentagrames silencis dels fils de la llum on es posen ocells que ignoren l'alta tensió

Hi prolifera un bosc d'antenes. Pals i mastelers d'estendards enlairats als sols i a les llunes, i als meteors. Graelles que són ulls i orelles, teranyina obedient que penetra cada receptacle del rusc i ateny els reductes íntims de la plebs.

Un bosc espés. Un bosc miserable.

I jo deixaria lliscar una llàgrima que arribara fins els fonaments d'aquesta ciutat i els dissolguera com un àcid definitiu.

(SWEET) HOME

VÉNS CANSAT. De treballar o de viatge. Tens ganes d'arribar.

Desitges amb ànsia escarxofar-te en una butaca en particular, en un punt preestablert d'una estança concreta. Amb una il·luminació precisa, el llibre i la música escollits, unes determinades sabatilles.

Al capdavant casa teua és un lloc mental independent d'aquelles coordenades que la localitzen ara. De l'avinguda, el barri, el carrer, el número, l'illa, el pati, l'ascensor, els sorolls i les olors del celobert de l'adreça que l'atzar t'adjudicà rere un pelegrinatge d'agències immobiliàries i pisos pilot.

De l'ordenació dels materials que la constitueixen. Del morter, el formigó, l'acer, els maons, rajoles, totxanes o atovons proveïts per constructors i subcontractes.

De les estructures que en configuren el contorn. Dels murs de càrrega, pilars, cobertes, bigues, xemeneies i desguassos que arquitectes i aparelladors van calcular i traçar. De les finestres i les portes i dels cables, tubs, endolls i antenes que la connecten. Dels envans i corredors la distribució dels quals vares personalitzar sobre plànol i va dibuixar el delineant.

De les formes que li atorguen la fisonomia. Dels sostres, guix, taulells, vidres i persianes que la memòria de qualitats enumerava. Dels acabats, pintura, manisetes, mot-

llures i marcs que vares triar en catàlegs i botigues. De les aixetes, piques, lavabos, foguers, armaris i espills que seleccionares en un altre itinerari d'exposicions, mostraris i magatzems. Del moblatge que n'organitza les funcions. De les prestatgeries, cadires, taules, cortines, llits i llums. I eixa butaca que buscares especialment.

Fiques la clau al pany, entres i tanques la porta blindada al teu darrere. Ja ets a casa per fi. A casa teua. Una noció que ultrapassa allò que denoten escriptures notariales, cèdules d'habitabilitat i inscripcions al registre de la propietat.

Un espai que transcendeix la suma de tots els elements que en són l'essència i l'existència.

I allí, tu. I allò teu. I la teua i els teus. I allà tu!